

Dk. David A. deSilva , Waebrania, Kikao cha 11, Waebrania 12: 4-29: Wananchi Wanaofunzwa

© 2024 David deSilva na Ted Hildebrandt

Katika harakati za kutafuta muhtasari na kugawanya maandishi ya kale katika nyenzo zinazoweza kudhibitiwa, tuna mwelekeo wa kugawanya kile ambacho mwandishi wa kale ametaka kujumuika pamoja. Kwa hivyo, kuanza sehemu mpya katika Waebrania 12.4 inakubalika kuwa ni usanii; matokeo hapa ya nia yangu mwenyewe ya kusisitiza kwamba wahubiri wa kawaida wa mapumziko na wasomi hufanya kati ya 11.40 na 12.1 ni shida zaidi. Waebrania 12.4 inaendelea kwa kawaida taswira ya riadha ambayo mwandishi alianza kutunga katika aya ya 1 hadi ya 3 ya sura ya 12 na kutenganisha haraka katika 12.5 hadi 11 katika mada isiyohusiana ya mafunzo au paydeia, elimu, sehemu kubwa ambayo ilijumuisha mafunzo ya riadha katika ulimwengu wa kale.

Lenzi hii ya paydeia, elimu ya malezi au mafunzo, ni mfumo wa pili ambao mwandishi huwapa walengwa wake kwa kutazama uzoefu wao wa uhasama wa jirani zao. Hili hupelekea mwandishi kutoa baadhi ya maagizo mahususi ya jinsi ya kuendelea na pia baadhi ya maagizo kuhusu mitego hatari ili kuepuka katika 12:12 hadi 17, yote yamewasilishwa kama tokeo la kimantiki la kuona hali yao kupitia lenzi za mashindano na nidhamu ya uundaji. Kama sababu ya kuunga mkono kuchukua kozi hizi za utendaji, mwandishi anawasilisha katika aya ya 18 hadi 24 aina ya tofauti ya muhtasari kati ya njia ambayo Mungu alikuwa amefikiwa hapo awali, ambayo ni katikati ya miiko mikali na kwa woga mwingi na woga, pamoja na mkabala wa kusherehekea na kujiamini kuelekea mji wa milele wa Mungu ambao amewapa upendeleo wanaohutubia.

Saa 12:25, mwandishi anazindua onyo la mwisho dogo hadi kubwa zaidi, akiwasihi wasigeuke kutoka kwa yule anayezungumza nao kutoka mbinguni. Hii, kwa upande wake, inafuatwa na kauli yenye nguvu ya matarajio ya eskatolojia ya mwandishi katika aya ya 26 hadi 29, kuondolewa kwa ulimwengu unaoonekana wa shaka, mbingu na ardhi ambazo ni sehemu ya uumbaji huu wa kimaada, na mapokezi ya mwamini katika ufalme wa kudumu usiotikisika. Haya yote yanaungwa mkono na tafsiri ya kipekee kabisa ya Hagai, sura ya 2, mstari wa 6. Katika mwanga wa wema ulioahidiwa ujao, mapokezi ya ufalme huu usiotikisika, jibu pekee linalofaa ni, kulingana na mwandishi, kuonyesha shukrani, kama anavyohimiza katika mstari wa 28.

Jibu hili la shukrani ni moja ambalo atalitimiza, kisha, kupitia sura ya 13, aya ya 1 hadi 21, kwa vitendo na kwa uwazi. Ikiwa wanaohutubiwa wanadumisha itikio la shukrani, wanaonyesha heshima inayostahili kwa Mungu. Mwandishi anawakumbusha, katika

mstari wa 29, kwamba hii ndiyo njia pekee ya busara ya kutenda kwani Mungu wetu ni moto ulao.

Na kwa hivyo, kwa kumalizia kwa sura ya 12, mwandishi anarudi kwenye dokezo lile la tishio ambalo limeenea katika mahubiri yote, akiwahimiza walengwa kuogopa kupungukiwa na onyesho la shukrani, mwitikio wa uaminifu na utii ambao ni kwa sababu ya mlinzi huyu mwenye nguvu wa kimungu. Katika 12, mstari wa 4 hadi 11, mwandishi anawahimiza wasikilizaji kukumbatia changamoto za hali zao kama nidhamu ya malezi ya Mungu. Tulikuwa na fursa tayari, katika sehemu ya utangulizi, ya kuangalia kifungu hiki kuhusiana na uchunguzi wetu wa kiwango cha elimu cha mwandishi mwenyewe kwa kuwa kifungu hiki kinaonyesha muundo unaojulikana wa mabishano, ambao kwa kawaida hujifunza katika kiwango cha shule ya upili, kana kwamba, wa mafundisho ya balagha.

Katika sehemu hii, tutazingatia zaidi mchango wa kifungu katika malengo ya kichungaji ya mwandishi, hasa uundaji wake wa mtazamo wa msikilizaji wa uzoefu wao. Anaongoza katika taswira hii ya nidhamu ya malezi katika 12:4 kwa kuendeleza taswira ya riadha ambayo alikuwa amefungua nayo sehemu hii ya mawaidha katika 12:1 hadi 3. Ukishindana katika pambano lako dhidi ya dhambi, bado hujapigana hadi kiwango cha damu. Mwandishi anahamia tukio lingine katika utatu huu wa imani, kutoka mbio za miguu za mstari wa 1 hadi 3 hadi aina fulani ya mapambano ya mtu mmoja-mmoja.

Pengine alikuwa akifikiria mchezo wa ndondi au mashindano ya sparring ya kutokuwa na kizuizi yanayojulikana kama pancratium badala ya mieleka, ambayo hayakuwa na mwelekeo wa kuvuta damu. Hii ni zaidi ya dalili tu ya kiwango ambacho waliohutubiwa wameteseka, au hasa zaidi hawajateseka, kwa imani yao ya Kikristo hadi hapa. Hili ni jaribio la kuwaaibisha wasikilizaji ambao mateso yao kwa ajili ya uaminifu wao kwa Kristo bado hayajakaribia popote kwa mateso ya Kristo kwa niaba yao.

Je, yeyote kati yao angewezaje kuwa tayari kukaribia kuzirai au kukata tamaa? Kuwakumbusha wasikilizaji kwamba pambano lao la ndondi ni dhidi ya dhambi pia ni mkakati wa kimkakati. Shinikizo la jirani zao juu yao si zuri au la nia njema. Wao ni udhihirisho wa nguvu ya dhambi, wakijaribu kupata kamba juu yao au kuwapiga katika kutii.

Kufanya amani na wasioamini kwa masharti yao wenyewe ya kujiondoa katika ushirika na kundi la Kikristo inakuwa ni kukata tamaa kwa njia ya aibu katika mechi hii dhidi ya dhambi. Mwandishi ametumia zana moja ya kawaida ya balagha, taswira ya riadha, ili kuwezesha ustahimilivu katika hatua isiyopendwa na watu wengi. Sasa anabadilisha kwa chombo cha pili kama hicho.

Kwa hiyo, tunasoma katika mstari wa 5 hadi 11 kwamba mmesahau pia himizo linalozungumza nanyi kama wana na binti. Mwanangu, usiithamini kuadibu ya Bwana kirahisi, wala usikate tamaa unapokaripiwa naye. Kwa maana Bwana humrudi yeye ampendaye, naye humwadhibu kila mwana ampokeaye.

Basi, vumilia kwa kusudi la nidhamu yenye kuelimisha. Mungu anatenda kwako kama wanawe na binti zake. Kwa maana kuna mwana au binti gani ambaye baba hamrudi? Lakini ikiwa hamna nidhamu ambayo wote wameshiriki, basi ninyi ni haramu wala si watoto halali.

Kwa kuwa tulikuwa na baba zetu waliotuzaa kama waadibu wetu na tulisikiliza, je, hatutajitiisha zaidi kwa Baba wa roho na kuishi? Kwa maana walituadhibu kwa muda kama walivyoona vema, lakini yeye huturudi kwa faida yetu ili tupate kushiriki katika utakatifu wake. Na nidhamu yote inaonekana si jambo la kufurahisha bali la huzuni kwa wakati huu. Lakini baadaye, huwapa wale ambao wamezoezwa nayo tunda lenye amani, la uadilifu.

Matatizo ambayo kutaniko limevumilia na yanaendelea kustahimili huku bei ya ustahimilivu inavyofasiriwa hapa kuwa nidhamu ya malezi ya wazazi ya Mungu. Kifungu hiki kinatawaliwa kote na neno la Kiyunani paydeia na maumbo yanayohusiana, ambayo yanaonekana si chini ya mara saba, ikiimarisha lenzi hii ya kufasiri. Uzoefu wa kukataliwa na ulimwengu kwa hivyo unabadilishwa kimkakati kuwa ishara ya kupitishwa kwa muumini katika familia ya Mungu.

Mungu anawatendea kama wana na binti, na mapambano yao ndiyo njia ambayo Mungu hutengeneza tabia zao na kuwapatanisha na maadili yanayofaa kwa raia wa baadaye wa jiji la Mungu, ufalme ambao wako kwenye kizingiti cha kuupokea. Matukio ya kuaibishwa na kutengwa huwa, kwa hakika, uthibitisho wa hadhi yao ya kuheshimiwa na kupendelewa mbele za Mungu. Mwandishi anaanza sehemu hii ya mawaidha kwa kukariri Mithali 3, aya ya 11 na 12, hasa akitaja hili kama andiko linaloanzisha uhusiano wa baba na mwana na baba-binti kati ya Mungu na wale wanaozungumza nao.

Kuna mabadiliko kidogo kazini hapa kati ya toleo la Kiebrania la Mithali 3 na tafsiri ya Septuagint, tafsiri ya Kigiriki ya maandishi sawa. Katika maandishi ya Kiebrania, kipengele cha mlinganisho kiko wazi zaidi. Kama vile baba anavyomrudi mwana ambaye anapendezwa naye, Septuagint imeficha ubora wa ulinganifu, ikitafsiri mstari huo hivyo, anamwadhibu kila mtoto anayempokea.

Kwa hiyo, aya hiyo inakuwa ushuhuda wa kuasiliwa na Mungu halisi badala ya kuwa mfano wa manufaa wa kuelezea kuadibu kwa Mungu. Marekebisho haya kutoka kwa Kiebrania hadi Kigiriki yanafanya maandishi kuwa ya manufaa zaidi kwa madhumuni ya mwandishi. Ingawa Mithali yenyewe ilikuwa imeeleza mfano wa kuadhibu, mwandishi wa Waebrania, kama waandishi wengi wa Kigiriki-Kirumi na waandishi wa

Kiyahudi walioondolewa Palestina, walielekea kupendelea uelewa wa nidhamu ya Mungu au mafunzo kama ya kuunda au kuelimisha badala ya kuadhibu.

Katika aya zinazofuata ukariri wa mwandishi wa Mithali 3, 11, na 12, mwandishi atarudia kurudia kusema kuhusu payeia, nidhamu ya malezi, lakini hatawahi kurudisha vipengele vya maandishi ya Mithali ambavyo vinaongoza katika mwelekeo wa kuadhibu, kama vile kukaripiwa au kitenzi mastigoi, yeye huadibu, ambayo kwa kweli ina msingi wa neno moja. Maandishi ya ulinganifu yenye kutokeza kwa himizo la mwandishi katika aya hizi inaonekana katika matibabu mafupi ya Seneca kuhusu Providence, De Providentia, ambapo Seneca, mwanafalsafa wa Kilatini kutoka nusu ya kwanza ya karne ya kwanza, pia anazungumza juu ya uvumilivu wa magumu kuwa nidhamu ya kimungu ya wazazi. Katika andiko hili, Seneca anaandika kwamba mwenye hekima ni mwanafunzi, mwigaji, na mzao wa kweli wa Mungu, ambaye mzazi huyo mzuri sana, asiye na mtekelezaji mpole wa wema, humfundisha kwa ukali sana, kama vile akina baba wakali.

Mungu humlea mwenye hekima kama mwana. Mungu hujaribu, husamehe, na kumwandaa mwenye hekima kwa ajili ya nafsi ya Mungu mwenyewe. Kinachovutia zaidi ni kauli ya Seneca ambayo inanukuu, wale ambao Mungu anawakubali na kuwapenda, Mungu huwafanya kuwa mgumu, huwachunguza, na kuwafanyia mazoezi.

Seneca anafikia hatua ya kulinganisha mafunzo ya kina baba ya Mungu na jinsi akina baba wa Sparta walivyowachapa watoto wao mijeledi hadharani kama onyesho la jinsi mtoto huyo alivyopata sifa bora za uvumilivu na ujasiri. Ni muhimu kukumbuka kuwa kipigo hiki cha Spartan hakikuwa cha kuadhibu lakini cha majaribio. Ilikuwa ni onyesho la uimara na malezi ya watoto, si adhabu kwa namna yoyote ile.

Katika Seneca na Waebrania, kuna kukosekana kabisa kwa maana kwamba magumu haya yanaangukia wanaoteseka kwa sababu wamefanya jambo baya. Badala yake, mkazo ni juu ya matunda chanya ambayo uvumilivu wa ujasiri wa majaribu kama hayo utatokeza kwa mzoezwaji. Ninakaa juu ya hili kwa sababu ni muhimu tuelewe mwandishi asiwe anawaambia wasikilizaji kwamba wanateseka kwa sababu Mungu anawaadhibu bali kwa sababu Mungu anawatengeneza na kuwafundisha.

Kwa msingi wa usomaji wake wa Mithali 3, mwandishi anaendelea kisha kuwahimiza wasikilizaji kwa mara nyingine tena kuvumilia kwa madhumuni ya nidhamu ya malezi. Mungu anatenda kwenu kama wana na binti. Msisitizo wa himizo unabaki kwenye uvumilivu, ambao tayari mwandishi amewahimiza wahutubia mara kwa mara, kwa mfano, katika sura ya 10, mistari ya 32 na 35, na hivi karibuni kama mstari wa 1 hadi 3 katika sura ya 12.

Mwandishi anaendeleza mawaidha yake kwa hoja hapa kwa mlinganisho wa jumla na uzoefu wa watoto wote wanaolelewa na baba wa kibinadamu. Kwani kuna mtoto

gani ambaye baba hamzoeshi? Anafuata hii kwa hoja ya kuvutia kutoka kinyume chake. Ikiwa huna mafunzo kama hayo ambayo watoto wote hushiriki, wewe ni watoto wa haramu na si watoto wa kweli.

Mwandishi anatoa mapinduzi ya kejeli hapa. Anafanya uzoefu wa kulaumiwa na hasara inayoteseka kwa ajili ya Kristo kuwa ishara ya kibali na heshima, na cha kushangaza zaidi, ukosefu wa ugumu kama huo kama ishara ya kutopendelewa na kufedheheshwa, ishara kwamba Mungu hajawekwa katika kuwatengeneza na kuunda tabia zao sana kwa jinsi Mungu alivyotengeneza tabia ya mwana bora zaidi, Yesu, kama vile alivyosikia katika utii wake, kupitia yale tuliyosikia katika utii. Bila shaka msikilizaji atakumbuka uzoefu wa Yesu mwenyewe wa kushiriki katika nidhamu hii, ambayo mwandishi alikaa juu yake katika sura ya 5, mstari wa 7 hadi 10

Wasikilizaji wanaitwa kushiriki katika uzoefu huu ili wapate pia faida za kushiriki katika heshima na wema wa mwana. Kadiri walivyo washiriki wa kuadibu, wao pia ni washirika pamoja na Kristo katika hali ya mwisho ya utukufu. Huenda isiwe kwa bahati kwamba mwandishi anarudia neno metachoi hapa katika 12.8 ambalo alikuwa ametumia hapo awali katika sura ya 3, mstari wa 14, labda kuunganisha maana hii kwamba kushiriki na uzoefu wa Kristo wa kuadhibiwa kunaongoza kwenye kushiriki na Kristo katika hali ya mwisho ya utukufu.

Mwandishi anafuata hoja hii kutoka kinyume na hoja ndogo hadi kubwa ili kuunga mkono zaidi mawaidha yake. Tulikuwa na baba zetu wa kibiolojia kama wakufunzi wetu, na tulinyenyekeza kwa uchaji. Je! hatupaswi kujitiisha zaidi kwa Baba wa roho na kuishi? Katika tofauti hii kati ya baba wa duniani na baba wa roho, kuna aina fulani ya mantiki iliyopachikwa ambayo inachukua ukuu wa roho kuliko mwili.

Mungu kama mzazi ni mmoja katika maana kuu na ya mwisho zaidi, baba wa maisha yetu, nafsi yetu, kinyume na kuwa tu baba ambaye alianzisha maisha yetu ya kibiolojia. Na kwa hivyo, Mungu anastahili zaidi kujinyenyekeza kwa uchaji kwa mafunzo ya Mungu kinyume na kustahimili mafunzo hayo na kujaribu kuyaepuka. Matokeo ya utiifu huo ni kwamba tutaishi.

Na wasikilizaji labda watasikia maisha hapa kwa maana ile ile ambayo iliwasilishwa mapema kidogo katika sura ya 10, aya ya 37 hadi 39. Mwandishi anarejelea sio tu uwepo wa kimwili kama matokeo ya kunyenyekeza kwa nidhamu ya malezi ya Mungu lakini kwa maisha kama kunusurika kwa eskatolojia. Katika 10:37 hadi 39, mwenye haki anaishi kwa imani kwa kuwa ni wale tu walio wa imani ndio watakaokombolewa kutoka katika maafa ya eskatolojia na kuishi pamoja na Mungu katika ulimwengu usiotikisika.

Mwandishi anapoendelea, anatofautisha tena wazazi wa kidunia na mzazi wa Mungu. Wazazi wa kidunia wa wasikilizaji waliwatia adabu wasikilizaji kama

ilivyoonekana kuwa bora kwao kwa muda mfupi. Lakini kuadibu kwa Mungu ni kwa faida yetu kabisa.

Hakuna dokezo la shaka juu ya thamani ya nidhamu hii, tofauti na nidhamu ya wazazi wa kidunia, ambayo wakati mwingine iko kwenye alama na wakati mwingine nje ya alama. Matokeo ya mwisho ya mafunzo ya Mungu ni kushiriki katika utakatifu wa Mungu, ambayo ni, kimsingi, utimilifu wa amri ya Mungu katika moyo wa kanuni ya sheria ya Walawi kuwa mtakatifu kama mimi ni mtakatifu. Mwandishi anahitimisha sehemu hii ya mawaidha kwa kuongeza ufafanuzi mpana wa msembo unaojulikana: mzizi wa elimu ni chungu, lakini matunda yake ni matamu.

Katika kauli hiyo, tunapata maneno muhimu payeia kwa elimu na karpos kwa tunda, ambayo pia yanaonekana kwa uwazi kabisa katika Waebrania 12, mstari wa 11, yakiashiria kwa wanaohutubiwa hata kwa uwazi zaidi kanuni ambayo anakashifu. Nidhamu yote ya kuelimisha, paydeia, inaonekana kwa wakati wa sasa kuwa si ya furaha bali ya kuhuzunisha bali baadaye inazaa matunda ya amani, karpos, ya uadilifu kwa wale ambao wamezoezwa nayo. Kwa kuzingatia kuenea kwa kukubalika kwa ukweli wa kanuni ya msingi katika ulimwengu wa kale, wasikilizaji wana uwezekano mkubwa wa kukubali matumizi ya kanuni hii kama mfumo wa kufasiri kwa uzoefu wao na, hivyo, kukubali mwito wa mwandishi wa kuendelea kuvumilia katikati ya uzoefu huo.

Mfano wa riadha unaingia tena kwa hila hapa na mafunzo ya neno, gegumnasmenois, ambayo ni mwangwi wa maneno wa uwanja wa mazoezi, uwanja wa mazoezi, ambapo raia wa baadaye wa jimbo la jiji la Uigiriki walifundishwa na pia kufunzwa kwa ukuzaji wa uwezo wa mwili na nguvu. Lengo la mazoezi haya ambayo wasikilizaji wanastahimili kwa ajili ya kujitolea kwao Kikristo ni, kulingana na mwandishi, malezi ya wema wa haki au haki, dikaosune, katika nafsi yake na maisha yake. Hii ni mojawapo ya sifa kuu nne zinazoadhimishwa katika falsafa ya kimaadili ya Kigiriki-Kirumi na pia, bila shaka, maadili ya msingi yanayokuzwa katika mapokeo ya maandiko ya Agano la Kale.

Kupitia mazoezi haya ya mafunzo, kitivo cha maadili cha waamini kinaundwa na kuimarishwa ili mwamini ajifunze jinsi ya kuchagua daima kumheshimu Mungu na kuheshimu wajibu wake kwa waamini wenzake, hivyo kutenda haki kwa uadilifu. Matokeo ya ustahimilivu wao yatakuwa kufanyizwa kwa thamani hii iliyothaminiwa sana, adili hili lenye kuthaminiwa, katika mioyo na maisha yao, likiwafaa kuishi kama raia wenye kuheshimika wa jiji ambalo Mungu amewatayarishia. Mawaidha yanayowataja kama wana na mabinti yanawaita wasikilizaji kugeukia kwa ushujaa mazoezi haya ya mafunzo na kukimbia mwendo unaonyoosha na kuimarisha kujitolea kwao kwa haki badala ya kujitenga na mafunzo hayo au kuyaona kuwa ni jambo la kuepukwa badala ya kukumbatiwa, mawazo ambayo ni dhahiri miongoni mwa wale ambao wameanza kukwepa kukusanyika pamoja Wakristo.

Mwandishi anahimiza kwamba, kinyume chake, uadui wa jirani yao kwa hakika ni kutumikia malengo ya Mungu ilimradi tu waumini wakatae kukubali shinikizo hilo la kuachana na harakati zao za kiungwana. Njia inayofaa, ambayo inahifadhi na kuongeza heshima yao, kwa hivyo sio kuepusha bali kukumbatia mazoezi haya ya malezi. Uhusiano kati ya nidhamu ya kielimu na mafunzo hutengeneza daraja la kurudi kwenye lugha ya riadha ambayo huashiria kuanza tena kwa himizo la moja kwa moja katika Waebrania 12, 12, na kufuata.

Kwa hiyo nyosheni mikono iliyolegea na magoti yaliyolegea, na ifanyieni miguu yenu njia zilizonyooka, ili kilicho kiwete kipate kuponywa badala ya kuvunjika. Mwandishi hapa anachora kwa wingi juu ya lugha ya kimaandiko anapoanza tena mawaidha ya moja kwa moja. Anakumbuka lugha ya Isaya 35, 3, kuwa na mikono yenye nguvu iliyoinama na magoti dhaifu.

Isaya, katika muktadha wake, alikuwa akiwatia moyo wasikilizaji kwa msingi wa neno la ukombozi wa kimungu kuhusu kuchanua kwa jangwa na njia kuu itakayotayarishwa kupitia hiyo ili kwamba Mungu aweze kuwarudisha waliokombolewa na Bwana hadi Sayuni huku kukiwa na nyimbo za sherehe. Kama vile Isaya alivyowatia moyo wasikilizaji wake waimarishe azimio lao na kuinua matumaini yao kwa mtazamo wa ukombozi wa Mungu ujao, vivyo hivyo mwandishi wa Waebrania anawaongoza watu wapya wa Mungu kufanya vivyo hivyo kwa nuru ya ukombozi wa eskatolojia ambao Mungu anawazoeza wasikiaji kwa sasa. Wanapaswa kuendelea katika mbio zao za kuelekea jiji la mbinguni ambapo mkusanyiko wa sherehe unangoja, na mwandishi ataendelea muda si mrefu kuonyeshwa.

Wanapaswa kuendelea na ulinzi wao, mikono yao ikiwa imeinuliwa katika mkao wa mabondia wazuri katika mechi yao dhidi ya dhambi na mwendo wao wa kusonga mbele ukiwa thabiti. Pia analeta lugha kutoka Mithali 4, mstari wa 26, ambapo tunasoma, tengeneza njia za miguu yako na uimarishe, nyoosha mapito yako. Muktadha wa Mithali unazungumza juu ya kuchagua njia ambazo ni za haki badala ya uovu, muunganisho ambao ungeweza kumfanya mwandishi ambaye amejishughulisha na kukuza kile anachokiona kama njia ya haki ya kuchukua hatua katika kujibu mlinzi wa kiungu dhidi ya mtu asiye na haki kuingiza kifungu hiki katika mawaidha yake.

Kwa mwandishi wa Waebrania, kutembea kwa haki ni karibu sawa na mwenza wa kiroho wa tiba ya kimwili ambayo huonya kiungo kilema kupitia mazoezi yaliyoongozwa kwa uangalifu na yaliyoagizwa. Njia sahihi ni nini? Mwandishi anaendelea hapa kupendekeza kutafuta amani na wote na utakaso, ambao hapana mtu atakayemwona Bwana asipokuwa nao. Mkikesha mtu yeyote asije akapungukiwa na karama za Mungu, shina la uchungu lisije likachipuka na kusababisha usumbufu na watu wengi wakatiwa unajisi kwa hilo, mtu yeyote asije akawa mwasherati au mchafu kama Esau.

Mwanzoni mwa mistari hii, mwandishi anakumbuka Zaburi ya 33, mstari wa 14, tafuta amani na kuifuatia. Mahusiano ya amani ndani ya jumuiya ya Kikristo, bila shaka, ni muhimu sana, lakini mwandishi pia anahimiza mwelekeo wa amani kuelekea watu wa nje, ingawa watu hao wa nje wana mwelekeo tofauti sana kuelekea Wakristo wenyewe. 1 Petro atoa uangalifu mwingi zaidi kwenye hali hii yenye nguvu katika mazingira yenye uadui, bila kurudisha matukano kwa ajili ya kutukanwa au dhuluma kwa ajili ya unyanyasaji, bali afadhali kuishi kwa ustadi kwa kadiri ambayo mtu anaweza bila kukiuka kile kinachostahili Mungu, hivyo kutolegeza msimamo wake juu ya mambo muhimu kwa ajili ya kuishi kwa amani.

Sambamba na kutafuta amani, mhubiri anainua umuhimu wa kufuatia utakaso, akiishi kikamili katika ile hali ya utakatifu ambayo Kristo aliwafungulia alipowatakasa, akiwatenga kwa ajili ya hatima yao ya kimungu. Mtu anaweza pia kuona hapa kwamba utakatifu ulikuwa tokeo la kuadibu kimungu mistari michache tu kabla ya sura ya 12, mstari wa 10. Kwa hiyo, kufuatia utakaso au utakatifu, kwa sehemu, ni kurudia kwa himizo la kustahimili nidhamu ya kimungu na kuendelea kusonga mbele katika mchakato huu.

Kumwona Mungu hutokea, katika mawazo ya mwandishi, wakati mwamini anaingia katika uwepo wa Mungu katika siku ya mwisho. Iwapo wataendelea na njia hii ya kutafuta amani na utakaso, ya kustahimili kuadibu kwa malezi ya Mungu kwa mikono iliyoinuliwa na kuimarishwa magoti, kwa hakika watafika hatua hiyo ya kumwona Mungu hatimaye. Mwandishi anapoendelea basi, akiangalia asije mmoja wenu akapungukiwa na karama ya Mungu, anasisitiza tena wajibu wa kijumuiya ambao waamini wote wanashiriki kwa uvumilivu wa kila mwamini kuelekea lengo.

Kila mshiriki ndani ya jumuiya amepewa jukumu la kuhakikisha kwamba kaka au dada zake hawadanganyiki au kushawishiwa kusimama kabla ya kuingia katika pumziko la Mungu lililoahidiwa, yaani, nchi ya mbinguni, kama vile kizazi cha Kutoka kilivyopungukiwa na zawadi ya Mungu. Mwandishi pia anawataka kuhakikisha hakuna mzizi wa uchungu unaochipuka katikati yao, ambao kwa hilo wengi wanaweza kuchafuliwa. Mawaidha haya yanaweka upya Kumbukumbu la Torati 29, mstari wa 17, hasa katika tafsiri ya Septuagint, ambapo Musa anawaonya watu wa katikati ambao wanakataa kushika agano lakini badala yake wanashikilia sanamu zao.

Mtu kama huyo atakuwa mzizi wa uchungu, unaochipuka na kusababisha matatizo. Mhubiri anatumia hili kwa ukengeufu wa wachache, wale wanaopeperuka. Kuwatia wengi unajisi ni njia ya kitamathali ya kuonyesha kuvunjika moyo na kudhoofika kwa azimio ambalo wale walioshuhudia dada na ndugu zao wa zamani wakijitoa katika kufuatia mbio hizo.

Kisha mwandishi anaingia kwenye mawaidha yaliyopanuliwa zaidi kwa kuzingatia mfano wa Esau, na kwa njia ya mfano huu, mwandishi anatumai kuweka msumari wa

mwisho kwenye jeneza la kutafakari ukengeufu, iwe ni uasi rasmi au ukengeufu wa vitendo, mtu anaporudi nyuma katika mikono ya jamii. Wasikilizaji wangali waangalie, asije mtu akawa mwasherati au mchafu kama Esau, ambaye, kwa ajili ya mlo mmoja, aliua haki yake kama mzaliwa wa kwanza. Kwa maana mnajua, baadaye, akitaka kurithi baraka, alikataliwa, kwa maana hakuona nafasi ya kutubu, ijapokuwa aliitafuta kwa machozi.

Muhtasari huu wa hadithi ya Esau unakumbuka kwa nguvu sana onyo la Waebrania 6, 4 hadi 8, pamoja na madai yake kwamba hakuna nafasi ya pili ya kurudi kwenye lango la kuanzia la toba, kama ilivyokuwa. Esau hajulikani katika Mwanzo, hasa kama mzinzi, lakini mapokeo ya kipindi cha Hekalu la Pili yanaendeleza picha ya Esau kama mzinzi, hasa kulingana na ndoa yake na wake wa Wahiti, ambayo tunapata katika Mwanzo 26 mstari wa 32. Mwandishi anaweza kuwa anatumia uasherati hapa kama sitiari ya ukosefu wa imani.

Matumizi ya kitamathali ya neno hili katika Hesabu 14 mstari wa 33, hadithi ya kushindwa kwa kizazi cha jangwani kwenye kizingiti cha Kanaani, ambayo inachukuliwa kuwa maarufu sana tayari katika mahubiri kwa Waebrania, ingeunga mkono ufahamu kama huo. Huko, Mungu aliamuru kwamba watu wangechukua uasherati wao hadi miili yao itakapokuwa jangwani. Kutomcha Mungu kwa Esau au mtazamo wa kilimwengu waonyeshwa anapoonyesha kwamba anathamini ahadi na baraka za Mungu kirahisi sana, zinazowakilishwa hapa na haki yake ya mzaliwa wa kwanza kama mwana wa Isaka, mwana wa Ibrahimu, akichagua kitulizo cha muda kutokana na ugumu wa mara moja wa njaa juu ya mali bora na ya kudumu ambayo angepata.

Kielelezo cha Esau chatumika kama kigezo cha kielelezo cha zamani cha jumuiya, kwa mifano ya Musa au wafia-imani au Yesu, ambao wote waliendelea kuvumilia magumu ya muda, wengine katika hali ya kupita kiasi, kwa ajili ya wema mkubwa zaidi ulioahidiwa na Mungu. Kwa hivyo mwandishi anatanguliza mlinganisho wa kimkakati kwa njia ya mfano wa Esau. Mali ya jamii ni kwa malipo ya Mungu, kama bakuli la dengi lilivyo kwa haki ya mzaliwa wa kwanza.

Tathmini duni ya Esau ya thamani ya jamaa na faida ya mlo kwa haki yake ya mzaliwa wa kwanza imechafua kumbukumbu yake kwa milenia yote, na kumwachia kielelezo cha kipuuzi cha kutathmini chaguo kwa hekima na uadilifu. Kwa hiyo wahutubiwa wanaalikwa kufikiria kwa uwazi juu ya uchaguzi wao wenyewe ili kuepuka kuonyesha upumbavu huo huo kwa kuuza haki yao ya kuzaliwa ya milele kwa miongo michache ya amani na usalama miongoni mwa majirani zao wasioamini. Katika kuunda uwasilishaji wake wa mfano wa Esau, mwandishi wa Waebrania amechanganya baadhi ya vipengele ili kufanya mawasilisho yake yafanikiwe zaidi kwa mahitaji ya kichungaji yanayowakabili wasikilizaji wake.

Katika kipindi cha Mwanzo 25, mstari wa 29 hadi 34, Esau alijua kwamba alikuwa amebadilisha haki yake ya mzaliwa wa kwanza, haki yake ya kupata sehemu kubwa zaidi kama mwana mkubwa. Hata hivyo, katika sehemu ya baadaye ya Mwanzo 27, mstari wa 30 hadi 36, Esau haonyeshi ishara yoyote kwamba kubadilishana haki yake ya mzaliwa wa kwanza pia kulitia ndani kutoa baraka ambayo ingemjia baba yake Isaka alipokuwa karibu kufa. Kwa kweli, Yakobo alilazimika kufanya lolote lile ili kumdanganya Isaka ili kumpa baraka ambayo inaangukia kwa mzaliwa wa kwanza pia, na Esau haonyeshi ufahamu kwamba hapaswi kupokea baraka kama tokeo la mpango wake wa awali pamoja na ndugu yake miaka mingi iliyopita.

Mwandishi wa Waebrania, hata hivyo, anachanganya haki ya mzaliwa wa kwanza na baraka ili kumfanya Esau kwa ukali zaidi kuwa mfano wa kutowezekana kupata tena kile ambacho mtu alikuwa amekidharau hapo awali na kutupa. Hivyo, kutoa haki zake kama mzaliwa wa kwanza miaka mingi iliyopita kulikuwa na matokeo kwa muda uliobaki wa maisha ya Esau. Hakukuwa na nafasi ya pili, kama ilivyokuwa, kupata kile alichopoteza alipokuwa amesimama kando ya kitanda cha kifo cha Isaka.

Wale wanaosoma hadithi ya Mwanzo bila shaka wataona tukio la Esau mbele ya baba yake Isaka likiwa na huzuni sana alipokuwa akimsihi baba yake kwa machozi. Baba, hakuna baraka iliyobaki kwangu? Hii inaleta mguso wazi juu ya wasikilizaji wa Waebrania juu ya kifo kinachotupwa, ingawa sasa kwa sababu tofauti kabisa. Hii ndiyo picha ambayo mwandishi anataka kuunganishwa na matokeo ya kufanya biashara ya amani na Mungu kwa amani na jamii.

Kama Esau, wale wanaotupa zawadi za Mungu na ahadi za Mungu hawatapata nafasi ya kutubu. Toba yenyewe ni zawadi ya Mungu kutoa au kuzuia. Hili ni fundisho ambalo halingekuwa la kipekee kwa mwandishi wa Waebrania.

Tunapata kitu kama hicho katika Hekima ya Sulemani, ambapo toba yenyewe ni zawadi ya Mungu kwa watu, na hawawezi kufikia toba isipokuwa Mungu awajalie. Kwa njia hii, mwandishi anasisitiza tena kwamba ni hatari kwa hakika kudhania kibali cha Mungu kwa kukithamini kirahisi sana. Kwa hivyo mfano wa Esau unasisitiza kwa nguvu maonyo, hasa katika 648 na 1026 na yafuatayo.

Wale ambao wamepokea neema za Mungu mara kwa mara na kisha kuzitupa hawawezi kutarajia kurudi kwa kibali, nafasi yoyote ya pili ya kuanza njia hiyo tena, kama vile Esau alivyoona hakuna nafasi mwishoni ya kufuta uharibifu aliokuwa amefanya katika uhusiano wake na Mungu. Mwandishi anafuata mawaidha yake ya kudumu na taswira ya tofauti kati ya jinsi watu walivyojulikana kuwa wamemkaribia Mungu chini ya agano la kale na njia ya kufurahisha zaidi, ya kuvutia, na ya kukaribisha ambayo watu wanaalikwa kumkaribia Mungu wakati agano jipya limezinduliwa, kwa kuwa hamjakaribia kitu kinachoonekana na kinachowaka, kwa moto na giza na giza na tetemeko la ardhi. sauti ya maneno.

Wasikilizaji wa sauti hiyo waliomba kwamba hotuba hiyo isirefushwe, kwani hawakuweza kustahimili amri hiyo. Hata mnyama akiugusa mlima, atauawa kwa kupigwa mawe. Hakika, dhana ilikuwa ya kutisha sana hata Musa akasema, Ninaogopa na kutetemeka.

Bali ninyi mmeukaribia Mlima Sayuni, na mji wa Mungu aliye hai, Yerusalemu wa mbinguni, na maelfu ya malaika katika nyimbo za sherehe, na mkutano wa wazaliwa wa kwanza walioandikwa mbinguni, na Mungu, mwamuzi wa wote, na roho za wenye haki waliokamilishwa, na Yesu, mpatanishi wa agano jipya na damu ya kunyunyiza kuliko ile ya Abeli. Neno la, kwa Kigiriki, gar, linaonyesha kwamba mwandishi anawasilisha jozi hii ya taswira tofautishi kama hoja ya kukubali na kutii mawaidha ya mwandishi. Faida wanazofurahia zote ila zinadai kwamba waendeleo kusonga mbele kuelekea mapokezi haya ya ukarimu na mazuri ambayo Mungu amewaandalia isivyo na kifani.

Tofauti kati ya njia hizi mbili kwa Mungu hazingeweza kutamkwa zaidi. Ya kwanza ilifanyika katika ulimwengu wa nyenzo, na ya pili katika ulimwengu wa kudumu usioonekana. Ya kwanza ilikuwa na hofu na kuzungukwa na miiko ya usafi ambayo ilibeba adhabu kali.

Ya pili ni alama ya ibada ya kusherehekea kwa Mungu. Mwandishi huleta pamoja taswira nyingi katika dira fupi ili kuleta athari limbikizi kwa wasikilizaji, ambayo inapita zaidi ya maana ya kibinafsi ya kila sehemu ya mtu binafsi au uchanganuzi wa dakika wa maelezo kama haya. Nusu ya kwanza ya kifungu hiki inahusu sana masimulizi ya uzoefu wa kukutana na Mungu pale Sinai, hasa katika Kutoka 19:12 hadi 19, na Kumbukumbu la Torati 4:11 hadi 12.

Mkabala wa kitenzi hapa, ndani yako umekaribia, ni aina nyingine ya kitenzi kile kile ambacho kimekuwa maarufu katika mahubiri yote, kwani mwandishi amewahimiza wasikilizaji kuendelea kukaribia. Kujiirudia kwake hapa kunatoa aina ya majumuisho kwa mialiko hiyo katika mahubiri yote. Mwandishi anakanusha njia ya kutisha iliyozungukwa na miiko, ambayo ilikataza waziwazi wanadamu na wanyama hata kugusa mlima ambapo Mungu alikuwa akishuka.

Utusitusi unaotisha, sauti za kuogofya, sauti, hakuna hata kimoja kati ya hayo ambacho ni sehemu ya mbinu mpya ya msikilizaji kwa Mungu ambayo Yesu amefungua. Ungamo la Musa la woga hapa linaonekana baadaye tu katika Kumbukumbu la Torati sura ya 9, na mwandishi anakubali kwa kiasi fulani anaichukua nje ya muktadha. Hapo awali ilikuwa imerejelea woga wa Musa kuhusu hasira ya Mungu baada ya tukio la ndama wa dhahabu, ambalo lilikuja baadaye sana kuliko theofania, kuonekana kwa Mungu wakati wa kutolewa kwa sheria kwenye Mlima Sinai.

Sasa imefanya msingi wa uwasilishaji wa mwandishi wa ufikiaji wa hofu na vikwazo kwa Mungu ambao umevunjwa kwa Wakristo na Yesu. Kwa kuunganishwa kisha kwa picha hii ya kutisha iliyoundwa na mistari 12 ya 18 hadi 21, mwandishi anawasilisha maono yake ya lengo mwishoni mwa hija ya Kikristo, ambayo sasa inaonekana zaidi kumeremeta. Sio Mlima Sinai pamoja na mtaro wake, bali Mlima Sayuni, pamoja na shangwe yake ya sherehe, unawangoja mwishoni mwa safari yao.

Mwandishi anaonyesha hili kama eneo la ibada na kusanyiko la sherehe la malaika katika liturujia ya mbinguni. Si matukio ya hali ya hewa ya kutisha na ya kuhuzunisha yanayozunguka mlima huu, lakini majeshi ya malaika walikusanyika katika panegyric, wimbo wa tamasha wa kumsifu mtawala wa ufalme usiotikisika. Hapa pia, ni mkusanyiko wa wazaliwa wa kwanza wengi.

Tofauti na Esau, ambaye alitupilia mbali urithi wa mzaliwa wa kwanza, watu hawa wa imani wameshikilia na wamefika kwenye mapokezi ya urithi wao wa milele, wakishiriki urithi wa Yesu mzaliwa wa kwanza sawa na ubora. Ukweli kwamba majina yao yameandikwa mbinguni unaonyesha desturi ya kawaida ya majina ya raia kuandikishwa kwenye orodha ya jiji. Hawa wameandikishwa kama raia katika mji wa Mungu aliye hai na wanafurahia kushiriki kikamilifu katika haki za raia ambazo uzoefu wao wa nidhamu ya malezi katika ulimwengu huu umewatayarisha.

Yale ambayo watu wa imani waliokufa sasa walikuwa wameyatafuta, kwa mfano, kama mwandishi alivyotuaambia katika Waebrania 11:13-16 juu ya Ibrahimu na wazee wa ukoo wakitafuta mji wenye misingi, mji wa msingi wa Mungu, na ule ambao wasikiaji wenyewe sasa wamezoezwa, yasimama mbele yao katika sura hii yenye mwaliko ya mji wa Mungu, Yerusalemu mpya. Mungu yuko kwenye tamasha hili kama hakimumu wa wote, ukumbusho kwa wasikilizaji wa umuhimu mkubwa wa tathmini ya Mungu ya maisha yao juu ya mahakama nyingine yoyote ya sifa, kama ile ya majirani zao. Roho za wenye haki waliokamilishwa ni msemu unaosaidia kufafanua maana ya ukamilifu au kufanya ukamilifu kote katika Waebrania.

Waadilifu hawa wanakamilishwa kwa njia ya kwamba hatimaye wameingia katika uwepo wa Mungu, wakiwa wameenda wenyewe mahali ambapo Kristo alikuwa ameenda kama mtangulizi. Na watu wa imani wa Agano la Kale na watu wa imani wa Agano Jipya wanakamilishwa pamoja, kama tunavyosoma katika Waebrania 11, 39 hadi 40, kama wote wanavyoletwa pamoja katika ulimwengu usiotikisika na mji wa Mungu. Pia aliyepo hapa mbele ya wasikilizaji ni mpatanishi wa agano jipya, Yesu, ambaye kazi yake ya ukuhani na toleo la damu ya kunyunyiza lilifanya iwezekane kuingia kwao katika uwepo halisi wa Mungu.

Picha hizi zitakumbuka ufafanuzi mkuu wa mahubiri. Damu ya Yesu hapa inasemwa bila kueleweka kusema neno bora kuliko damu ya Habili. Damu ya Yesu, bila shaka, inazungumza neno la msamaha na kukubalika kwa Mungu, tofauti na damu ya Abeli, ambayo ililia kwa ajili ya haki na kisasi.

Waebrania 12:18 hadi 24 inaonyesha wema ulio katika miliki ya hakika ya wasikilizaji ikiwa wataendelea kudumu katika maisha yao mapya pamoja katika Kristo. Huu ni mwito kamili kwa mada ya manufaa au manufaa, kwani wasikilizaji watajali kuhifadhi faida hizi za sasa na sio, kwa kufanya upumbavu, kubadilisha neema hiyo kwa hasira. Sehemu ifuatayo, Waebrania 12, mstari wa 25 hadi 29, itarejea kwenye mashauri hayo kwa uwazi.

Mwandishi anatoa taswira inayodokeza kwamba hakuna kitu kilicho mbele yao ambacho wanahitaji kurudi nyuma, kwani anahofia kwamba wengine wanaweza kuendelea kufanya ikiwa watazingatia tu shinikizo ambalo majirani zao wameweka juu yao. Badala yake, mbele ni sherehe ya shangwe katika jiji la mbinguni, pamoja na Yesu, mpatanishi wao, na waadilifu wote waliokusanyika pamoja kwenye makao yao ya mwisho, wakiwaalika waendeleze mwendo wao wa kusonga mbele hadi kwenye ukamilifu. Tofauti ya neno lililonenwa juu ya Sinai na neno bora kutoka mbinguni pia imeweka onyo la mwisho katika Waebrania 12, 25, hoja ya mwisho ndogo hadi kubwa, ambayo inalingana kwa karibu sana na hoja ndogo hadi kubwa ambayo ilifungua mawaidha ya kwanza ya mahubiri katika sura ya 2, mstari wa 1 hadi 4. Jihadharini, usije ukakataa wewe.

Kwa maana ikiwa watu hao hawakuokoka baada ya kumkataa yeye anayewaonya duniani, si zaidi sana sisi hatutaepuka wakati tukigeuka kutoka kwa maonyo kutoka mbinguni, ambaye sauti yake iliitikisa dunia wakati ule, lakini sasa ameahidi, akisema, mara moja tu tena nitatetemesha si dunia tu, bali na mbingu pia. Na hii ni mara moja tu tena inaashiria kuondolewa kwa vitu vilivyoyana shaka kama vitu ambavyo vimetengenezwa ili vitu visivyoweza kutetereka vibaki. Kwa hiyo, tunapopokea ufalme usiotikisika, na tuonyeshe shukrani ambayo kwayo tumwabudu Mungu kwa njia inayompendeza kwa unyenyekevu na kicho, maana Mungu wetu hakika ni moto ulao.

Mwenye kuwaonya duniani angeweza kusikilizwa kama Musa, msemaji wa agano la Sinai, kama si mstari unaofuata mara moja, ambao unaonekana kupendekeza kwamba Mungu ndiye chanzo cha maonyo yote mawili. Sauti ya Mungu ilisemekana kutikisa dunia pale Sinai. Sauti ya Mungu iliitikisa dunia wakati huo.

Katika Waamuzi 5, mstari wa 4 hadi 5, na katika Zaburi 67, mstari wa 8, tetemeko la ardhi kama itikio la sauti ya Mungu ni sehemu ya kumbukumbu ya tukio hilo la Sinai. Mwandishi sasa anatanguliza Hagai, sura ya 2, mstari wa 6, kama neno la Mungu la kuwaambia tetemeko la mwisho na kuondolewa kwa dunia na mbingu. Lakini mara moja tu, nitatikisa mbingu na dunia.

Mwandishi amerekebisha andiko hili la Hagai ili kuisisitiza kuingizwa kwa mbingu katika mtikiso huu ujao pamoja na dunia. Kwa hiyo, mwandishi anaongeza maneno sio tu kwenye nukuu yake bali pia anageuza mpangilio wa mbingu na dunia ili

kufanya tofauti hiyo ionekane wazi zaidi na kutikiswa kwa mbingu kudhihirike zaidi na kuwa kilele. Maneno mawili ya mwanzo ya kisomo, katika Kigiriki maneno eti hapax, kwa Kiingereza maneno matatu mara moja tu zaidi, yanatoa ufunguo wa tafsiri hii ya mstari huu.

Kwa kuwa Mungu atatikisa dunia na mbingu hapax, mara moja kwa wote na si tena tu, mwandishi anasoma hii kama ahadi ya uamuzi wa mwisho wa mtikiso na kuondolewa kwa uumbaji unaoonekana, dunia na mbingu zinazoonekana. Mtu anaweza kukumbuka hapa tofauti ya mwandishi kati ya asili ya muda ya ulimwengu wa nyenzo inayoonekana na asili ya milele ya Mungu na eneo la Mungu iliyoanzishwa mapema katika sura ya 1, mstari wa 10 hadi 12. Vitu vyote vilivyoundwa na vilivyo na shaka vitaondolewa ili kwamba kile kisichotikisika na hicho pekee kibaki.

Eskatologia bainifu ya mwandishi inajitokeza tena hapa. Mbingu na nchi hazifanyiki upya, wala enzi itakayokuja haianzi baada ya enzi ya sasa kupita. Badala yake, ufalme wa Mungu tayari upo zaidi ya uumbaji wa kimwili na unaoonekana, na itakuwa tu kitakachosalia baada ya kuondolewa kwa utaratibu wa muda ulioundwa.

Kuwa na kubaki sehemu ya jumuiya ya Kikristo ni muhimu ili kujinusu yenyewe, ambayo ni sababu moja, pengine, kwamba mwandishi anafikiria wokovu kama ule ambao mwamini anakaribia kurithi katika sura ya 1, mstari wa 14 kama karama ambayo inapokewa tu kikamilifu katika kutokea kwa pili kwa Kristo katika Waebrania 9 mstari wa 28. ukombozi, wokovu ambao, katika uchanganuzi wa mwisho, ni muhimu zaidi kwa mwandishi huyu. Kuondolewa kwa vitu vinavyopaswa kutikiswa kunafanana na kuondolewa kwa chumba cha kwanza, ambayo inazuia upatikanaji wa mahali patakatifu; ikiwa tunakumbuka hapa mjadala wa mwandishi juu ya mpangilio halisi wa hema katika sura ya 9, mstari wa 9 na 10.

Baada ya mtikiso huu wa eskatolojia na kuondolewa kwa mbingu zinazoonekana, njia ya kuingia katika patakatifu pa kimungu itadhihirika, na wateja wa wana, wana na mabinti wengi, wataingizwa ndani. Matarajio haya yanaweka chini ya uthabiti wa mwandishi kushusha thamani ya mali za dunia, uraia wa kidunia, na hadhi ya kidunia. Mambo hayo yote yamehakikishwa na ahadi ya Mungu ya kupita, na ni mali bora ya mwamini pekee katika ulimwengu wa Mungu ndiyo itabaki.

Mwitikio pekee unaofaa kwa hamu ya Mungu ya kuwapa watu wa imani zawadi kuu sana ni kuonyesha shukrani. Kigiriki hapa ni echomen charen. Charen kutoka charis, ambayo tunaelekea kutafsiri kama neema, hapa lazima kuashiria shukrani kwa kuwa mwandishi anatoa himizo hili kama jibu linalofaa la kupokea zawadi, yaani ufalme usiotikisika.

Wito wa kushukuru na ustahimilivu katika shukrani ndio kiini cha hoja na mawaidha ya mwandishi kote katika Waebrania. Ukuu wa faida ambazo Mungu hutoa, nchi ya milele ambayo walengwa wataandikishwa kama raia, inahitaji kujitolea kwa uwiano

kuishi kwa shukrani. Shukrani hii itajidhihirisha kwa kumwabudu Mungu kwa uchaji na woga wa kicho kwa njia zinazompendeza Mungu.

Tunakutana hapa maneno mengine yaliyojengwa kwenye shina euarest , hapa euarestos , kwa kupendeza. Hili lilikuwa ni kundi la maneno ambalo lilianzishwa katika Waebrania 11 mistari ya 5 na 6 ambapo pistis , imani thabiti au imani, ilisisitizwa kuwa sharti la kumpendeza Mungu. Na neno hilo hilo litarudi baadaye katika sura ya 13 aya ya 16 hadi 21.

Uhusiano huo wa maneno kati ya 12:28 na mistari hiyo ya baadaye katika sura ya 13 inaashiria kwamba 13 1 hadi 21 itakuza picha ya jinsi shukrani kwa Mungu inavyoonekana katika masuala ya shughuli za kila siku, za kushirikiana na kufanyiana mema katika jumuiya inayoamini na kushiriki katika msaada huo wa pande zote unaofanya upinzani dhidi ya mashambulio ya jamii uwezekane na ambayo pia inaendelea kuwa baraka za Mungu. Kwa kuwahimiza wasikilizaji kushukuru, mwandishi anawakumbusha kwamba walichopata ni kikubwa zaidi kuliko kile walichopoteza. Labda wale wanaoyumba-yumba katika imani yao wanahisi wameshindwa.

Wanaumia moyoni kwa hasara waliyopata na vikumbusho vya kila siku vya hasara hiyo. Katika mahubiri haya yote, mwandishi amejikita katika kile ambacho waumini wanacho badala yake, kile ambacho wamekipata kupitia uhusiano wao na mwana, wanapata faida kubwa sana kiasi cha kufanya hasara kuwa ndogo kwa kulinganisha. Waebrania 12 29 inazungusha aya kwa sura inayofaa ya Mungu kama moto ulao, sanamu iliyochukuliwa kutoka Kumbukumbu la Torati 4 mstari wa 24, ambapo tunasoma Mungu wako ni moto ulao.

Picha hii inatia nguvu juu ya onyo la 12:25 na pia inakumbusha onyo la sura ya 10, mistari ya 26 hadi 31, ambapo wasio na imani wanakabili tazamio la moto wa shauku tayari kuwateketeza wapinzani. Waebrania 12 mistari ya 28 hadi 29 inarudia, kwa ufupi, mbinu ya kichungaji ya mwandishi katika mahubiri yote iliyotumiwa ili kutilia nguvu agizo lake la kumtolea Mungu utumishi wa uchaji na uchaji Mungu na hivyo kumwonyesha Mungu shukrani anayostahili, yaani kwa kuzingatia ukubwa wa ukarimu wake kwa wale wanaoitikia kwa njia isiyo ya haki na kuwahukumu kwa njia isiyo ya haki wale wanaomtendea kwa njia isiyo ya haki. zawadi zake kwa upande mwingine. Mwandishi anaendeleza malengo yake ya balagha kwa wasikilizaji kwa njia kadhaa muhimu katika Waebrania 12 4 hadi 29, akikamilisha lenzi ya kufasiri ya mashindano ya riadha ambayo alianzisha kama mfumo wa kufikiria juu ya uzoefu wao katika 12 1 hadi 3. Mwandishi anaongeza lenzi ya kufasiri ya nidhamu ya malezi ya Mungu, akibadilisha uzoefu mgumu na ugumu wa malezi ya familia kuwa uthibitisho wa kifamilia wa Mungu.

Kwa kutumia lenzi hii, mwandishi huwasukuma wasikilizaji mbele kuendelea kukabiliana na uzoefu huo ana kwa ana kama njia ya heshima ya kufuata kinyume na

njia ya kudhoofisha. Wanaanza kuona kwamba uzoefu wao wa ugumu wa maisha unadhihirisha Mungu akiwaumba zaidi kuliko jamii kuwaaibisha. Maono ya Yerusalemu ya mbinguni ambayo mwandishi anaendeleza ni mwaliko wa kuvutia kwa wasikilizaji kuendelea kukaribia na kusonga mbele pamoja katika njia za uaminifu kwa Yesu.

Kuna, mwishowe, hakuna cha kuogopa mbele yao ila tu kukaribishwa kwa sherehe katika urithi wao wa milele. Kwa onyo lake la mwisho na mantiki ya kikosmolojia ya onyo hilo, mwandishi tena anaweka mbele ya macho ya msikilizaji kwa uwazi kabisa kile anachoamini kuwa ni changamoto kuu ambayo wasikilizaji wanapaswa kujitayarisha kwayo na ambayo wasikilizaji hawathubutu kushindwa kukutana nayo. Si changamoto ya kuendelea kupatana kwa muda wote wa maisha haya katika jamii isiyo na msaada bali ni changamoto ya kukutana na kuokoka mtikiso wa eskatolojia wa mbingu na dunia ili mtu asishiriki katika hatima ya ulimwengu wa muda bali aingie katika makao ya milele ambayo Mungu amewaandalia wale wanaojionyesha kuwa waaminifu.

Kuelekea mwisho wa sura hii, mwandishi amerejea kwa uwazi kabisa kwenye wito wake wa kushukuru, thamani ya msingi ambayo huweka pamoja sehemu kubwa ya mawaidha yake yote mawili na maonyo yake kwa wasikilizaji yanayotaka kukazia juu yao kwamba itikio la shukrani kwa Mungu lazima liongoze mashauri yao katika kila hali ambayo wanajikuta. Tunapotafakari jinsi ya kuweka sura hii katika ufuasi wetu wenyewe na malezi ya jumuiya zetu za imani tunapaswa kuwa waangalifu kwa njia ambazo yaliyomo katika Waebrania 12 5 hadi 11 yamekosolewa na wasomi na wafasiri wa kisasa. Wengine husoma kifungu hiki kama kikiwasilisha malezi ya dhuluma kama ilivyoidhinishwa na Mungu au kama kibali cha unyanyasaji wa nyumbani au wanaikosoa kwa kutafsiri mateso kuwa adhabu inayostahili.

Haya yote yanaweza kuwa kweli kwa maandishi ya Mithali ambayo mwandishi anakariri, lakini hakuna hata moja ambalo ni kweli kwa matumizi ya mwandishi mwenyewe ya kifungu hicho katika kifungu hiki. Mwandishi wa Waebrania ananyamazisha vipengele hivyo vya maandishi ya Mithali ambayo yanazungumzia nidhamu ya kuadhibu, badala yake kuelekea katika mwelekeo wa nidhamu ya malezi. Pia hasemi chochote kupendekeza kwamba magumu wanayopata wasikilizaji ni makosa yao wenyewe.

Ugumu huu ni matokeo badala ya uadui wa wenye dhambi wa watu wanaompinga Mungu na hawajiachilii kwa mapenzi ya Mungu. Ni muhimu kwa ufafanuzi na matumizi ya kifungu hiki kuelewa ni mateso gani mwandishi anayo akilini. Hazungumzi juu ya ugonjwa au ugonjwa wenyewe au unyanyasaji wa nyumbani au umaskini au kujitiisha kwa utawala dhalimu.

Anazungumza hasa juu ya lawama, matusi, dhuluma, na kunyimwa vitu vilivyoteseka na kuvumiliwa kwa hiari na waumini kutokana na ushirika wao na Yesu na watu wa

Mungu na kutokana na kujitolea kwao kubaki waaminifu na watiifu kwa amri hizi za Mungu. Ni shida kujaribu kutumia kifungu hiki nje ya muktadha wa asili wa kichungaji wa mwandishi. Kifungu hiki kinatoa himizo, hasa kwa kanisa linaloteswa katika mazingira ya ukandamizaji ambapo ungamo la imani, tunakusanyika pamoja na kundi la Kikristo, na tunatengeneza maisha ya mtu kufuatana na amri za Mungu na matakwa ya injili huwaleta watu katika mzozo na jamii inayowakaribisha.

Huo ni mpangilio ambao unafanana sana na mpangilio unaoshughulikiwa na mwandishi na kwa hivyo kufasiriwa na taswira hii ya nidhamu ya malezi na mwandishi. Bila shaka, hilo linabaki kuwa kitia-moyo kwa Wakristo katika hali yoyote wakati wowote kufanya yale ambayo Mungu anatamani kunamaanisha kujinyima na kukumbatia magumu na magumu kwa ajili ya utii mshikamanifu kwa Mungu. Katika Waebrania 12, mstari wa 12 hadi 17, mwandishi anatupa ukumbusho mwingine wa wajibu wetu sisi kwa sisi katika imani.

Anatuita tena kusukuma nyuma pengine mapungufu tuliyowekewa na jamii yetu kubinafsishwa au kubinafsishwa kwa dini ili tuendelee kugundua badala yake jinsi ya kuwekeza katika kuhakikisha ndugu zetu hawapungukii karama za Mungu hata tunapowaruhusu zitusaidie kukaa kwenye mstari na kusonga mbele. Mfano wa Esau unaendelea kutupa changamoto katika mazingira mengi ambayo tunaweza kujikuta tunafanya biashara ya haki yetu ya mzaliwa wa kwanza kama wana na binti za Mungu aliye hai kwa kile ambacho ni sawa na mlo mmoja. Mfano wa Esau unawakabili Wakristo katika mataifa yenye uadui au kandamizi moja kwa moja, tena sana, mwandishi alipowakabili wasikilizaji wake mwenyewe, akiwatia moyo kwamba hata miongo ya maisha na faraja si kitu ikilinganishwa na kushikilia uaminifu wa utii wa mtu aliyejitolea kwa Mungu.

Hivyo, kujitoa usoni, hata ukandamizaji mbaya sana, ni sawa na kuuza haki ya mzaliwa wa kwanza kwa sawa na mlo mmoja. Mfano wa Esau, hata hivyo, pia unawakabili Wakristo katika mataifa ya Magharibi ambako Ukristo umefugwa kwa kiasi kikubwa na kuwa dini isiyo na madhara, ya faragha, na isiyo na umuhimu wowote ambayo inaweza kuvumiliwa kwa usalama kwani kamwe haiingiliani na biashara kama kawaida. Mwandishi anatupa changamoto kuuliza ikiwa tumeuza haki yetu ya mzaliwa wa kwanza kwa kununua ufuasi wa nyumbani. Je, tumemuumba Mungu anayehudumia mahitaji yetu tunapomhitaji kuliko kumtafuta Mungu anayetuita tumtumikie yeye na maono yake kwa jamii yetu, taifa letu na dunia? Je, tumetengeneza mwokozi ambaye anatupenda na kututunza lakini anaridhika kuturuhusu kufuata malengo na matamania yetu badala ya kufuata mwito wake juu yetu kutumikia malengo yake? Mfano wa Esau unatupa changamoto kuuliza ni mara ngapi chaguzi zetu zinaonyesha njaa yetu kwa Mungu, upendo wetu kwa Mungu, tamaa zetu za kuwa vyombo vya Mungu katika ulimwengu huu, na ni mara ngapi chaguzi zetu zinaonyesha upendeleo badala ya burudani na shughuli ndogo za ulimwengu huu. Hatimaye, mwinuko wa mwandishi wa mwitikio wa shukrani kwa

Mungu mwishoni mwa sura hii unadokeza kwetu kwamba shukrani ni thamani ya msingi ambayo ina uwezo wa kuleta ushirikiano katika maisha yetu.

Mwandishi anawekeza nguvu nyingi katika mahubiri haya ili kutufanya tufahamu zaidi na zaidi yale tuliyopokea kutoka kwa Mungu, na kuchukua nafasi ya hisia zetu za kustahiki, fikra zetu kwamba tumepata kile tulicho nacho, hamu yetu isiyotosheka ya zaidi ya bidhaa za ulimwengu huu au burudani au vikengeusha-fikira kwa ufahamu wa jinsi ambavyo Mungu ametujalia neema, kupendelewa na kutajirika. Na anafanya hivi ili kutuongoza kujiwekeza kwa moyo mmoja katika kumrudishia Mungu haki kwa ukarimu wake. Kushuhudia, utiifu, huduma, kuwahudumia wale ambao Mungu angependa tuwaelekeze, tukipanua ufikiaji wa Mungu kwa niaba ya Mungu kama wateja wenye shukrani wa Mungu, tukitafuta nafasi yoyote ya kuleta heshima kwa na kutumikia maslahi ya mlinzi wetu mkuu.

Mambo haya yanaunda ajenda ambayo huleta uadilifu kwa kila sehemu ya maisha yetu, na kujitolea kuonyesha shukrani kwa Mungu kunakuwa thamani kuu ambayo tunatafuta kujumuisha katika kila hali. Tunafanya hivi kwa sababu hastahili hata kidogo kutoka kwetu na, kama mwandishi anavyotukumbusha kwa sababu Mungu wetu ni moto ulao. Mwandishi anatupa changamoto tuweke kando maoni yasiyo ya kibiblia kwamba wokovu ni zawadi isiyo na masharti ambayo tunaweza kufurahia tunapotafuta masilahi yetu wenyewe katika maisha yetu yote na kuchukua maoni ya kibiblia kwamba wokovu ni tokeo la mwisho la ngoma inayoendelea kati ya upendeleo wa Mungu na usikivu wangu, nikiheshimu zawadi za Mungu kama vile Mungu anavyostahili na kujitolea mwenyewe kama Mungu anastahili.

Mungu ambaye ametupa maisha yetu, mali zetu, tumaini letu la milele na Mwokozi ambaye alikufa kwa ajili ya wote na kufufuka kwa niaba yao anastahili onyesho kamili la shukrani zetu tunapojitolea maisha yetu wenyewe ili tusiishi tena kwa ajili yetu wenyewe bali kwa ajili ya Yesu ambaye alikufa kwa ajili yetu na kufufuka, ambayo Paulo mwenyewe anaitambulisha kama kusudi la Yesu kufa kwa ajili yetu katika 2 Wakorintho 5 mstari wa 15.